

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžak/7/2020
Identifikačné číslo spisu: 1020200811
Dátum vydania rozhodnutia: 27.10.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1020200811.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): E. C., narodený XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Ukrajina, v krajine pôvodu naposledy bytom E., H. G. XX E., N. oblasť, cestovný pas č.: S., aktuálne s miestom pobytu Pobytový tábor Rohovce, právne zastúpený: Mgr. Viera Orichová, advokátka so sídlom Kláštorská 131, Nitra, adresa pracoviska: Hollého 10, Nitra, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, Pivonková 6, 812 72 Bratislava, o správnej žalobe vo veciach azylu, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4SaZ/3/2020-42 zo dňa 15. júla 2020, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Sťažovateľovi právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Žalovaný rozhodnutím ČAS: MU-PO-242-22/2019-Ž zo dňa 27.04.2020 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) podľa § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 480/2002 Z.z.“) neudelil sťažovateľovi azyl a súčasne mu podľa § 13c ods. 1 a ods. 4 a § 20 ods. 4 neposkytol doplnkovú ochranu.

2. Sťažovateľ požiadal o udelenie azylu z dôvodu obavy o život, pretože v súčasnosti je Donecká a Luhanská oblasť okupovaná Ruskou federáciou, a preto tam ako Ukrajinec nemôže žiť. Na východe Ukrajiny pretrváva vojnový konflikt medzi Ukrajinou a Ruskom. Pochádza z Luhanskej oblasti, ktorá je

zasiahnutá vojenským konfliktom. Jeho odchod z krajiny pôvodu ovplyvnila aj skutočnosť, že na Ukrajine je zlý vzťah k ľuďom pochádzajúcim z vojnových oblastí a taktiež k ľuďom židovskej národnosti. Podľa vlastného vyjadrenia však on sám žiadne ťažkosti na základe svojej národnosti ani pôvodu nezažíval. Tiež uviedol, že na Ukrajine dostal v roku 2019 pozvanie na vojenské oddelenie a keďže nemá žiadne zdravotné problémy, obáva sa toho, že by musel nastúpiť do armády a ísť bojovať do konfliktnej oblasti.

3. Vo vzťahu k dôvodom žiadosti o udelenie azylu žalovaný uviedol, že

- ukrajinská ústava zaručuje svojim občanom slobodu pohybu po celej krajine, čo reálne využil aj sťažovateľ, keď sa bez problémov presťahoval z mesta E. do mesta F., kde bez akýchkoľvek problémov istý čas žil;
- bezproblémovému vnútroštátnemu presídleniu nasvedčuje aj skutočnosť, že príležitostne pracoval v rôznych mestách Ukrajiny, pričom jeho presuny z mesta do mesta neboli žiadnym spôsobom obmedzované;
- vojenský konflikt prebieha výlučne v oblastiach Donecka a Luhanska, ostatné oblasti je možné považovať za bezpečné, s plným dodržiavaním základných ľudských práv, vrátane práva na ubytovanie aj práva na základnú zdravotnú starostlivosť;
- vnútroštátne presídlenie v rámci Ukrajiny je reálne, a to pri rešpektovaní všetkých základných ľudských práv v presídlenej oblasti;
- sťažovateľ mohol bez akýchkoľvek problémov využiť možnosť vnútroštátneho presídlenia sa do inej, bezpečnejšej oblasti krajiny, tak ako tomu bolo v prípade jeho presídlenia sa do mesta F., nebol teda bezprostredne nútený z Ukrajiny vycestovať;
- na Ukrajine žije bežným životom početná komunita židov, ktorá tvorí štvrtú najväčšiu komunitu židov v Európe a to v počte medzi 56 000 až 140 000 osôb;
- sťažovateľ neudáva žiadne skutočnosti ani problémy týkajúce sa jeho pôvodu či vierovyznania, ktoré by súviseli priamo s jeho osobou;
- nebolo preukázané, že by vzhľadom na vierovyznanie sťažovateľa boli voči nemu prijaté akékoľvek akty perzekučného charakteru čomu nasvedčuje aj skutočnosť, že ako občan židovského pôvodu, nemal problém študovať, pracovať, cestovať po Ukrajine a následne aj Ukrajinu opustiť a vycestovať na Slovensko;
- sťažovateľ nepredložil predvolanie na vojenské oddelenie;
- zákon umožňuje v prípade mobilizácie obyvateľstva vykonávať vojenskú službu alternatívnym spôsobom, ak by bol jej výkon v rozpore s náboženským presvedčením;
- z aktuálnych informácií o krajine pôvodu vyplýva, že posledná mobilizácia na Ukrajine sa uskutočnila v roku 2016 a aktuálne po vyhlásení ukrajinského ministra obrany Stepana Poltoraka z roku 2018 nie je ďalšia vlna mobilizácie ohlásená.

4. Vo vzťahu k neposkytnutiu doplnkovej ochrany žalovaný uviedol, že

- Ukrajina v roku 2000 zrušila trest smrti, a preto by sťažovateľovi v prípade návratu do krajiny pôvodu táto forma vážneho bezprávia nehrozila;
- z výpovede sťažovateľa je zrejmé, že počas pobytu v krajine pôvodu nikdy nečelil mučeniu, krutému alebo neľudskému zaobchádzaniu a na základe dostupných informácií sa možno objektívne domnievať, že ani táto forma vážneho bezprávia mu v prípade návratu nehrozí;
- nejstávajú žiadne informácie o tom, že by obyvatelia Luhanska nemohli využiť vnútroštátne presídlenie v rámci krajiny a opustiť konfliktnú oblasť;
- sťažovateľ nebol vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v inej časti Ukrajiny a mal v nej prístup k ochrane pred vážnym bezpráviem;
- iba malá časť územia Ukrajiny, t.j. časť Luhanskej a Doneckej oblasti, je ovládaná proruskými separatistami a zvyšná časť územia je pod kontrolou ukrajinskej vlády, pričom táto nebráni ukrajinským občanom vo vnútroštátnom presídlení z konfliktnej zóny na východe krajiny do bezpečnejšieho regiónu na západe, čo využil aj sťažovateľ;

II.

Konanie na Krajskom súde

5. Sťažovateľ podal proti preskúmanému rozhodnutiu na Krajský súd v Bratislave správnu žalobu vo veci azylu podľa Štvrtej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“), namietajúc nesprávne právne posúdenie veci (keď namietal nesprávne posúdenie možnosti využitia vnútorného presídlenia aj vzhľadom na svoje židovské vierovyznanie), nedostatočné zistenie stavu veci vo vzťahu k možnosti vnútorného presídlenia, rozpor medzi zisteným stavom veci a obsahom spisu a poukázal na podstatnú zmenu okolností od vydania preskúmaného rozhodnutia.

6. Krajský súd v Bratislave v konaní podľa ust. § 207 a nasl. S.s.p. pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 S.s.p.) dospel k záveru o tom, že správnu žalobu je potrebné zamietnuť uvádzajúc, že

- sťažovateľovi bol poskytnutý dostatočný časový priestor k tomu, aby sa vyjadril ku všetkým dôvodom svojej žiadosti o azyl;
- sťažovateľove odpovede na otázky, ako vysokoškolsky vzdelaného človeka, týkajúce sa jeho vierovyznania sú nedostatočnými, nesprávnymi, nezodpovedajúcimi bežnej znalosti človeka, ktorý vyznáva konkrétne náboženstvo, preto krajský súd nemohol prihliadnuť na námietky týkajúce sa národnosti sťažovateľa, resp. aj predstaviteľa judaizmu, ktoré považoval za účelové;
- obava z povolania do vojenskej služby nie je obavou z prenasledovania, pretože akákoľvek legálna vojenská služba nie je prenasledovaním;
- sťažovateľ neuviedol ani jeden dôvod, skutočnosť či niečo, čo by potvrdzovalo opodstatnenosť jeho obáv z prenasledovania;
- prípadnú opodstatnenosť obáv z prenasledovania je potrebné posudzovať v spojitosti s prenasledovaním v zmysle § 8 zák. č. 480/2002 Z.z.;
- z výpovede sťažovateľa nevyplývalo, že by mal akúkoľvek skúsenosť (zážitok), ktorú by bolo možné charakterizovať ako prenasledovanie jeho osoby;
- sťažovateľ pracoval na celom území Ukrajiny, naposledy v meste F., ktoré sa nachádza v Záporožskej oblasti Ukrajiny, kde si našiel aj bývanie, čo svedčí o tom, že nemal žiadne problémy, ktoré by súviseli s jeho vnútorným presídlením;
- sťažovateľ nemal problémy s políciou ani so súdnou mocou, žiaden trest mu teda uložený nebol, nečelil mučeniu ani inej forme ponižujúceho zaobchádzania a i keď pochádza z oblasti ozbrojeného konfliktu, dlhší čas sa nachádzal mimo teritória jeho uskutočnenia - teda v inej, bezpečnej oblasti Ukrajiny.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

7. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd v konaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že

- krajský súd nesprávne vyhodnotil, že v prípade sťažovateľa neboli preukázané dôvody na poskytnutie medzinárodnej ochrany a nesprávne posúdil, že existuje možnosť využiť ochranu v inej časti krajiny a možnosť usadiť sa tam;
- žalovaný ani súd nespochybnili, že v časti Ukrajiny odkiaľ sťažovateľ pochádza a kde žil pred presťahovaním sa stále prebieha ozbrojený konflikt;
- v ust. § 13 ods. 4 písm. d) ako aj § 13 ods. 4 písm. b) zák. č. 480/2002 Z.z. sa pri posúdení možnosti využitia vnútroštátne presídlenie zavádza povinnosť správneho orgánu skúmať všeobecné okolnosti prevládajúce v tejto časti krajiny pôvodu a osobné pomery žiadateľa o azyl - k uvedenému sťažovateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. A Zzs 99/2017 zo dňa 24.01.2008;
- krajský súd a žalovaný opomenuli vysporiadať sa s osobnými charakteristikami sťažovateľa, ktoré sú hlavnou prekážkou pri jeho presídlení - jeho ruskou národnosťou, židovskou vierou a s diskrimináciou

vnútorne presídlených osôb ruskej národnosti na väčšinovom území Ukrajiny;

- správy o krajine pôvodu poukazujú na diskrimináciu a zneužívanie presídencov ako aj na nevôľu hostiteľských komunit k vnútorne presídleným osobám z dôvodu, že sú vnímané ako proruské;
- sťažovateľ má skúsenosti s verbálnymi aj fyzickými útokmi, ku ktorým došlo opakovane po stretnutí utečencov v organizácii CARITAS/ CARITAS SPES v Berdiansk;
- sťažovateľovi je odopreté právo voliť v komunálnych voľbách;
- možnosť vycestovať je problematická, nakoľko pohyb medzi Ruskom podporovanými územiaми a Ukrajinou je kontrolovaný a obmedzovaný, na prechodoch sa dlho čaká, pracovníci na oboch stranách sú skorumpovaní a proruské sily sťažujú pohyb ľudí;
- záver žalovaného o bezproblémovosti presídlenia sťažovateľa do bezpečnej časti Ukrajiny a normálnom živote bez neúmerných ťažkostí nemá podklad v založených dôkazoch.

9. Záverom navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

B)

10. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti okrem stručného zhrnutia prípadu sťažovateľa uviedol, že

- sťažovateľ po presune do mesta F. nemal problém ani s vycestovaním, ubytovaním ani so zamestnaním;
- napriek tomu, že alternatívu vnútorného presídlenia využil sťažovateľ len krátkodobo, vo všeobecnosti to potvrdzuje skutočnosť, že táto je na Ukrajine reálna a možná;
- oblasti okrem Donecka a Luhanska je možné považovať za bezpečné, s reálnou možnosťou sa tam ubytovať a s právom na základnú zdravotnú starostlivosť;
- na Ukrajine žije veľká komunita židov pričom na Ukrajine platí právo na slobodu svetonázoru a náboženského vyznania;
- nebolo preukázané, že by vzhľadom na vierovyznanie sťažovateľa boli voči nemu prijaté akty perzekučného charakteru;
- sťažovateľ nemal problém študovať, pracovať, nájsť si ubytovanie, cestovať po Ukrajine a následne Ukrajinu opustiť a vycestovať na Slovensko;
- žalovaný považuje za nelogické tvrdenie, že sťažovateľ sa prezentoval ako rusky hovoriaci a vyjadroval názor, že je proti rušeniu výučby ruštiny na školách a proti rušeniu ruských názvov miest na Ukrajine;
- sťažovateľ neuvádzal negatívne skúsenosti zo života v meste F., pričom na tieto poukázala až právna zástupkyňa v správnej žalobe s tým, že sťažovateľ tieto negatívne skúsenosti v konaní pred správnym orgánom neuvádzal, pretože predpokladal, že bude postačujúce, ak poukáže všeobecne na ťažkosti a diskrimináciu, ktorým čelia vysídlené osoby;
- podľa výročnej správy MZV USA o stave ľudských práv od apríla 2017 už platnosť povolení na prechod línie nie je časovo obmedzená a obyvatelia území susediacich s kontaktnou líniou na strane kontrolovanej vládou nepotrebovali povolenie na prechod línie, i keď môže dôjsť k dlhšiemu čakaniu, čo je dôsledkom toho, že od mája do augusta 2018 prekročilo kontaktnú líniu denne asi 39 000 osôb. To, že kroky vlády majú za cieľ zjednodušiť konanie pre prekročenie kontaktnej línie potvrdzuje aj to, že vláda 17.07.2019 prijala nové nariadenia, ktorými sa ustanovuje zoznam tovaru, ktorý je zakázaný na prepravu cez kontaktnú líniu, aby nahradil zoznam tovaru, ktorý je povolený na prepravu, čím sa ľuďom poskytne väčšia flexibilita pri preprave tovaru cez líniu z oboch strán;
- žalovaný má za to, že v súvislosti s vnútorným presídlením sťažovateľa komplexne posúdil všetky namietané skutočnosti a alternatíva vnútroštátneho presídlenia sťažovateľa je reálna a možná.

11. Záverom navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol.

III.

Právny názor kasačného súdu

12. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.)

predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v lehote včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.) s prihliadnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru o tom, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju podľa § 461 S.s.p. zamietol.

13. Rozhodol v lehote vymedzenej v ustanovení § 458 ods. 1 S.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27. októbra 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

14. V prípade sťažovateľa žalovaný dospel k záveru o tom, že dôvody, ktoré v žiadosti o udelenie azylu uviedol sú skôr sociálno-ekonomickej povahy a nezakladajú relevantný dôvod na udelenie azylu. V rámci posúdenia prípadnej potreby poskytnúť sťažovateľovi doplnkovú ochranu dospel k záveru o splnení podmienok pre jej neposkytnutie v zmysle § 13c ods. 4 písm. b) zák. č. 480/2002 Z.z., nakoľko je zrejmé, že sťažovateľ nebol vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v inej časti Ukrajiny a mal v nej prístup k ochrane pred vážnym bezpráviem. Ďalej konštatoval, že proruskí separatisti ovládajú iba Luhanskú a Doneckú oblasť, zvyšné územie je pod kontrolou ukrajinskej vlády, ktorá nebráni ukrajinským občanom vo vnútroštátnom presídlení z konfliktného zóny. Túto alternatívu využil sťažovateľ, keď svoje bydlisko opustil a niekoľko mesiacov býval v meste F., čo potvrdzuje jej reálnosť a účinnosť. Reagujúc na stanovisko právnej zástupkyne sťažovateľa žalovaný poukázal na to, že sťažovateľ alternatívu vnútroštátneho presídlenia využil, pričom žil pokojným a dôstojným životom, mal prístup k obžive, zamestnaniu, bývaniu a zdravotnej starostlivosti.

15. Sťažovateľ najmä namietal, že krajský súd nesprávne vyhodnotil, že v jeho prípade neboli preukázané dôvody na poskytnutie medzinárodnej ochrany a nesprávne posúdil, že existuje možnosť využiť ochranu v inej časti krajiny a možnosť usadiť sa tam. V tejto súvislosti namietal, že krajský súd a žalovaný opomenuli vysporiadať sa s osobnými charakteristikami sťažovateľa, ktoré sú hlavnou prekážkou pri jeho presídlení - jeho ruskou národnosťou, židovskou vierou a s diskrimináciou vnútorne presídlených osôb ruskej národnosti na väčšinovom území Ukrajiny.

16. Na prvom mieste kasačný súd považoval za potrebné uviesť, že sťažovateľ k dôvodu kasačnej sťažnosti, v ktorom namietal nesprávne vyhodnotenie, že v jeho prípade neboli preukázané dôvody na poskytnutie medzinárodnej ochrany (pokiaľ tak napádal záver o neudelení azylu), v rozpore s § 404 ods. 2 S.s.p. nevymedzil žiadne relevantné sťažnostné body z ktorých by bolo možné ustáliť, prečo tvrdí nesprávne právne posúdenie v otázke neudelenia azylu.

17. V závere kasačnej sťažnosti uvedená zmienka o diskriminácii z politických dôvodov pretože sťažovateľovi je odopreté voliť v komunálnych voľbách je zjavne účelová a zároveň nelogická. Prípadné obmedzenie práva voliť by za určitých okolností mohol predstavovať následok diskriminácie, nie jeho dôvod.

18. V preskúmanom rozhodnutí žalovaný neaplikoval ust. § 13 ods. 4 písm. d) zák. č. 480/2002 Z.z. (neudelenie azylu), ale iba ust. § 13c ods. 4 písm. b) na základe, ktorého sťažovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu. Preto sa kasačný súd obmedzil na preskúmanie záverov o možnosti využiť alternatívu vnútroštátneho presídlenia iba vo vzťahu k výroku o neposkytnutí doplnkovej ochrany.

Podľa § 13c ods. 4 písm. b) Ministerstvo ďalej neposkytne doplnkovú ochranu, ak žiadateľ nie je vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v inej časti krajiny pôvodu alebo má v nej prístup k ochrane pred vážnym bezpráviem, môže bezpečne a oprávnene vycestovať a vstúpiť do tejto časti krajiny pôvodu, pričom sa v nej môže usadiť; pri posudzovaní reálnej hrozby vážneho bezprávia alebo prístupu k ochrane ministerstvo prihliada na všeobecné okolnosti prevládajúce v tejto časti krajiny pôvodu a na osobné

pomery žiadateľa.

19. Citované ustanovenie § 13c ods. 4 písm. b) zák. č. 480/2002 Z.z. upravuje tzv. alternatívu vnútroštátneho presídlenia do inej časti krajiny pôvodu, kde žiadateľovi o azyl reálne nehrozí vážne bezprávie alebo má v nej prístup k ochrane pred vážnym bezpráviem, pričom presídlenie do inej časti krajiny pôvodu je po právnej ako aj bezpečnostnej stránke možné. Okrem toho sa správny orgán musí uistiť, že pre žiadateľa o azyl je v nej pobyt možný s prihliadnutím na všeobecné okolnosti prevládajúce v tejto časti krajiny a osobné pomery žiadateľa. Možnosť návratu je predovšetkým potrebné vykladať aj vzhľadom na bezpečnosť návratu.

20. V rámci skúmania možnosti presídlenia žalovaný zistil, že na Ukrajine vo všeobecnosti platí sloboda voľného pohybu, pričom nezistil informácie o tom, že by obyvatelia Luhanskej oblasti nemohli využiť vnútroštátne presídlenie. Z výpovedí sťažovateľa, ako aj z rozhodnutia žalovaného vyplýva, že sťažovateľ sa pred pricestovaním na územie Slovenskej republiky presídlil z konfliktom postihnutej Luhanskej oblasti do Záporožskej oblasti (mesto F.), kde niekoľko mesiacov žil, pričom okrem tvrdenia o všeobecne negatívnej nálade obyvateľstva k osobám židovského vierovyznania, vojenskom konflikte na východe krajiny a predvolaní na vojenský komisariát neuviedol žiadne iné dôvody, pre ktoré vycestoval z krajiny.

21. Pre poskytnutie doplnkovej ochrany zákon predpokladá existenciu vážnych dôvodov, na základe ktorých sa možno domnievať, že by bol žiadateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia podľa § 2 písm. f) zák. č. 480/2002 Z.z. V prípade sťažovateľa však nebol preukázaný žiaden z týchto dôvodov. Nemal žiadne problémy s políciou ani so súdnou mocou, nečelil mučeniu ani inej forme ponižujúceho zaobchádzania a z Luhanskej oblasti, ktorá je zasiahnutá ozbrojeným konfliktom vycestoval a niekoľko mesiacov žil v Záporožskej oblasti, t. j. v oblasti pod správou ukrajinskej vlády, v ktorej žiadny ozbrojený konflikt neprebíha.

22. Z výpovede sťažovateľa rovnako vyplynulo, že sťažovateľ nemal žiadne problémy so štátnymi orgánmi alebo políciou a nikdy nebol dôvod, aby sa na nich obrátil so žiadosťou o pomoc. Vo vzťahu k svojmu poslednému bydlisku neuvádzal žiadne iné obavy. Incidentsy s miestnym obyvateľstvom spomenul sťažovateľ prvýkrát až v konaní pred krajským súdom, preto nemožno žalovanému, poukazujúc na tieto dodatočne uvedené skutočnosti, vyčítať záver o bezproblémovom pobyte v meste F.. Prípady nevraživosti medzi určitými skupinami obyvateľstva, hoc naznačujúce azylovo relevantné dôvody (náboženstvo prípadne národnosť), sú prítomné vo väčšej či menšej miere prítomné v každej krajine. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že právny poriadok na Ukrajine garantuje náboženskú slobodu, pričom tam žije veľká komunita židov. Sťažovateľom uvádzané osobné skúsenosti s útokmi podľa názoru kasačného súdu nedosahujú intenzitu, ktorá by objektívne odôvodňovala sťažovateľove obavy z prenasledovania, prípadne vážneho bezprávia v budúcnosti. Sťažovateľ svojím pobytom v inej časti krajiny sám preukázal, že bol schopný presídlieť sa a viesť život na úrovni primeranej danej lokalite.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené teda bolo možné prisvedčiť záveru žalovaného o tom, že pre vyriešenie situácie sťažovateľa úplne postačovalo vnútorné presídlenie. Aj napriek pomerne stručnému odôvodneniu preskúmaného rozhodnutia, je z neho zjavné, že vnútorné presídlenie sťažovateľa, ku ktorému už došlo, je objektívne možné, v zásade bezpečné a štátnou mocou podporované a sťažovateľ dokázal bez neúmerných ťažkostí viesť po presídlení normálny život.

V.

24. Z uvedených dôvodov dospel kasačný súd k záveru, že krajský súd neporušil zákon, keď správnu žalobu zamietol, kasačná sťažnosť teda nie je dôvodná a preto ju v súlade s ust. § 461 S.s.p zamietol.

25. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ktorý bol v kasačnom konaní neúspešný nárok na náhradu trov tohto konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok n i e j e prípustný.